

Ο χρόνος που φεύγει και το ερώτημα για το νέο έτος 2024 που ανατέλλει

/ [Επικαιρότητα](#)

Σε λίγες ώρες εισερχόμαστε στο νέο έτος 2024 με την ελπίδα και την προσδοκία ότι ο Θεός της ειρήνης, ο Παντοδύναμος και Πανοικτίρμων Κύριος, θα φέρει στην οικουμένη και στον καθένα προσωπικά αυτό που ποθεί και εύχεται. Κάθε χρόνο πριν εκπνεύσει το έτος που φεύγει στρέφουμε προς τα πίσω και βλέπουμε τι αφήνουμε, τι πράξαμε και τι θα έπρεπε να είχαμε πράξει.

Του Νικολάου Ζαΐμη

Αναμφίβολα το έτος 2023 υπήρξε μια χρονιά με τις δικές τις προκλήσεις και δοκιμασίες. Υπήρξε, όμως, και μια χρονιά που σημείωσε τις δικές της επιτυχίες

που γράφτηκαν πλέον στο βιβλίο της ιστορίας. Αυτό που δεν επετεύχθη σίγουρα είναι το αγαθό της ειρήνης.

Το ζητούμενο της ειρήνης

Οι πολεμικές συγκρούσεις συνεχίστηκαν στην **Ουκρανία** με τον πόλεμο να εισέρχεται πλέον στο τρίτο έτος μετά τη ρωσική εισβολή τον Φεβρουάριο του 2022. Το έτος που αποχαιρετούμε όχι μόνο δεν κατάφερε να επουλώσει αυτή την πληγή του πολέμου, αλλά μας κληροδότησε ένα ακόμη μέτωπο, αυτό στη Μέση Ανατολή και τις εχθροπραξίες μεταξύ Ισραήλ και Χαμάς στη Λωρίδα της Γάζας με χιλιάδες ανθρώπους να έχουν χάσει τη ζωή τους μετά την έναρξη του πολέμου στις 7 Οκτωβρίου.

Στα μηνύματά τους για την έλευση του νέου έτους Προκαθήμενοι των Ορθοδόξων Εκκλησιών τόνισαν την αναγκαιότητα της ειρήνευσης σε έναν κόσμο που διαρκώς μεταβάλλεται από τις διαρκείς προκλήσεις τις οποίες ο ίδιος ο άνθρωπος προκαλεί. Ζητούμενο και το νέο έτος θα είναι η ειρήνη....

Οι φυσικές καταστροφές

Το άλλο μεγάλο πρόβλημα που αντιμετωπίσαμε τον χρόνο που πέρασε ήταν οι φυσικές καταστροφές. Σεισμοί, μεγάλες και καταστροφικές πυρκαγιές, πλημμύρες συνέθεσαν τα ακραία φαινόμενα της φύσης που δοκίμασαν ιδιαίτερα και την Ελλάδα, με την Θράκη και την Θεσσαλία να έχουν υποστεί μεγάλα πλήγματα. Η Θράκη από τις πυρκαγιές που άφησαν πίσω τους εκατοντάδες στρέμματα καμένης γης στον Έβρο, μαυρίζοντας όχι μόνο το τοπίο, αλλά και τις ψυχές των κατοίκων της ακριτικής περιοχής.

Η Θεσσαλία χωρίς να έχει συνέλθει και ίδια από την μεγάλη πυρκαγιά που ξέσπασε στη Νέα Αγχίαλο, μέσα σε λίγες ημέρες βρέθηκε μπροστά σε μια πρωτοφανή πλημμύρα που προκάλεσε η κακοκαιρία με την ονομασία Daniel. Χωριά βυθίστηκαν από την υπερχείλιση ποταμών και παραποτάμων, άνθρωποι έχασαν σπίτια και περιουσίες, αντοχές δοκιμάστηκαν. Και εκεί ο ρόλος της Εκκλησίας υπήρξε καταλυτικός. Από την πρώτη στιγμή οι Μητροπολίτες των πληγείσων περιοχών μαζί με τους κληρικούς τους συνέδραμαν ηθικά και υλικά τους ανθρώπους που είχαν ανάγκη. Μια μεγάλη αλυσίδα αλληλεγγύης στήθηκε από όλες τις Μητροπόλεις της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Η φιλαδελφία

Ενδεικτικά είναι όσα αναφέρει, μεταξύ άλλων, ο Μητροπολίτης Λαρίσης και

Τυρνάβου κ. Ιερώνυμος στο μήνυμά του για την Πρωτοχρονιά ενθυμούμενος εκείνες τις ώρες: “Ποιος μπορεί να ξεχάσει τους αναρίθμητους εθελοντές που την ώρα της πλημμύρας, χωρίς να έχουν υποχρέωση ή χωρίς να κινδυνεύουν οι δικές τους περιουσίες, έσπευδαν να γεμίσουν σακιά με άμμο για να ενισχύσουν τα αναχώματα και να μην επιτρέψουν στην πλημμύρα να πλήξει άλλους ευάλωτους; Ποιος μπορεί να ξεχάσει τους χιλιάδες εθελοντές που μέρες μετά την πλημμύρα έσπευδαν να βοηθήσουν με κάθε τρόπο, απο το να ξεφορτώνουν νταλίκες με ανθρωπιστική βοήθεια, μέχρι το να καθαρίζουν σπίτια αγνώστων και Ιερούς Ναούς; Ποιος μπορεί να αρνηθεί ότι στον τόπο μας είμαστε μάρτυρες της καλοσύνης τόσων που έσπευσαν από όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης να μας συμπαρασταθούν και να απαλύνουν το πόνο μας στέλνοντας τόση ανθρωπιστική βοήθεια; Ένα ευχαριστώ γεμάτο ολοκάρδια ευγνωμοσύνη και μια προσευχή για όλους αυτούς, ίσως να είναι κάτι το πολύ μικρό, ίσως και να είναι το μόνο που αξίζει να ειπωθεί και να γίνει”.

Παρόμοιες σκηνές στήριξης είδαμε και στις περιοχές που δοκιμάστηκαν από τον φονικό σεισμός με τα χιλιάδες θύματα σε Τουρκία και Συρία. Μια μεγάλη, **Πανορθόδοξη**, αλυσίδα δημιουργήθηκε και εκεί για να επουλώσει τα τραύματα που προκλήθηκαν... Οι φυσικές καταστροφές ενδυνάμωσαν το αίσθημα της φιλαδελφίας, μια προτροπής που πρέπει να ηχεί πάντα στα αυτιά των Ορθοδόξων Χριστιανών. Παράλληλα, οι φυσικές καταστροφές πρέπει να ηχήσουν βαθιά μέσα στις συνειδήσεις των ανθρώπων ώστε, όχι απλά να ευαισθητοποιηθούμε για τις τεράστιες αλλαγές που συντελούνται στο φυσικό περιβάλλον, αλλά να θέσουμε ως αποκλειστικό στόχο την προστασία του, με κάθε τίμημα.

Θα νικήσουμε τη βία;

Κάνοντας την αποτίμηση για το έτος 2023 βλέπουμε ότι τόσο σε παγκόσμιο επίπεδο, όσο και στην κοινωνία μας, αυτό που ούτε φέτος νικήθηκε ήταν η βία. Παιδιά σκοτώνουν γονείς και αδέρφια, οπαδικές μάζες, με πρόφαση των αθλητισμό, δημιουργούν ένταση και επεισόδια προκαλώντας ακόμη και την αφαίρεση ζωών όπως συνέβη με τον πρόσφατο θάνατο αστυνομικού ο οποίος χτυπήθηκε από φωτοβολίδα και λίγες ημέρες μετά εξέπνευσε. Και άλλα μικρά καθημερινά περιστατικά βίας συνθέτουν έναν φαύλο κύκλο υποσχέσεων για την πάταξή της. Η βία, από όπου και αν προέρχεται, είναι κάτι το οποίο εναντιώνεται στο θέλημα του Θεού καθώς έχει τη ρίζα στο εγωιστικό θέλημα των ανθρώπων της εποχής μας που θέλουν να επιβάλουν, παραβλέποντας την αντίθετη βούληση. Είναι ένα φαινόμενο το οποίο, όπως τα στοιχεία δείχνουν κάνει τα πρώτα του βήματα από εκεί που το παιδί διαμορφώνει τον χαρακτήρα του, το σχολείο. Η μάστιγα της βίας συνεχίζει να ταλανίζει την κοινωνία μας. Οπότε και το νέο έτος

που ανατέλλει το ερώτημα παραμένει: “Θα νικήσουμε τη βία”;

Φωτογραφία: Ραφαήλ Γεωργιάδης